

Per què és insuperable la ficció ianqui?

Toni Vall

CBS

En altres ocasions m'he expressat en aquesta mateixa columna cinèfila sobre la fascinació que em produeix la capacitat de la ficció nord-americana per retratar el present més immediat del país. És una fascinació perenne i renovada, que no cessa, i que té dia a dia nous motius de celebració. En pocs dies he gaudit del film *The Report* –que, pels efectes d'aquesta moda tonyosa de no fer passar les pel·lícules per les sales de cine, està ancorat a Amazon Prime– i de la sèrie *La ley de Comey*, que podeu trobar a Movistar. El primer, amb una fredor i un distanciament que et deixen glaçat, retrata la investigació que el Senat dels EUA va fer de les tortures practicades per la CIA a sospitosos de terrorisme islamista. La sèrie és una mirada punyent i lúcida a la figura de James Comey, director de l'FBI durant el segon mandat d'Obama i el primer any de Trump. Comey és conegut sobretot perquè porta penjada la llufa d'haver investigat els famosos mails fraudulents de Hillary Clinton. Hi ha veus que l'assenyalen amb vehemència com el culpable de la derrota de la candidata demòcrata enfront del senyor de la rata morta sobre el cap, que és, no cal dir-ho, un personatge important d'una sèrie –amb esforçada creació de Brendan Gleeson– que es va rodar en plena presidència seva. El retrat que se'n fa és demolidor.

Té mèrit, això. Molt de mèrit. Els americans són imbatibles amb aquesta mena de ficcions. Posseeixen un múscul productiu i creatiu tan ben greixat que són capaços de mirar-se a ells mateixos amb coneixement, fondària, esperit crític –barrejat amb tota la parafernàlia comercial que vulgueu– i garanties d'un mínim èxit. També amb complaença, si cal, amb la consciència de superioritat moral que porten integrada amb tota normalitat. I sobretot amb valentia, assenyalant els errors purulents del seu sistema i convertint-los en un espectacle *mainstream*. Té mèrit. ●

